

Nicolae PRELIPCEANU

Încă o operă de trei parale

Am văzut târziu *Opera de trei parale*, pusă în scenă la Teatrul „Nottara”, în regia Diane Lupescu, dar nu destul de târziu ca spectacolul să se fi uzat îndeajuns pentru ca impresia mea să nu se mai potrivească deloc cu realitatea de pe scenă, de la începuturi. Primul lucru care sare în ochi este decorul semnat de Helmuth Stürmer, impresionant, cu cele două coloane ale sale de o parte și de alta a scenei și polivalent în interiorul spațiului de joc, unde se poate organiza din el tot ceea ce dorește regia. Nici costumele nu sunt de neglijat, Lia Manțoc își face datoria, ca de fiecare dată, în mod exemplar, îmbrăcându-și actorii cu multă atenție și grijă pentru detaliu, dar și pentru imaginea de ansamblu a scenei în care joacă aceștia. De aici încolo, însă, începe dezastrul. Sau poate nu chiar dezastrul, ci, mai bine zis, deziluzia treptată. George Alexandru face un *Jeremiah Peachum* parcă drogat în cele mai multe dintre intervențiile sale, și nu sunt două sau trei, dacă închizi ochii când râde parcă-l auzi pe interpretul lui Gigi Becali din scenetele cu *Divertis*. Cel care manipulează toată povestea este, în realitate, palid și șters, un fel de caricatură a personajului. S-ar putea obiecta că toată „opera de trei parale” a lui Brecht este o creație în regim parodic, accentuat caricatural, dar caricatura caricaturii mi se pare prea mult. Admit că mă pot înșela, ca de altfel până la capătul acestor însemnări. Ion Grosu în *Macheath* sau *Mackie-Șiș* e bine, expresiv, are ritm în prima parte a spectacolului, dar pare plictisit să tot facă același lucru în cea de-a doua, unde, totuși, nu mai e în situația de dominator din cea dintâi, ci dimpotrivă. Poate singura care este egală cu sine, păstrând ritmul de la început și până la sfârșit, este Ada Navrot, în rolul *d-nei Peachum*, care, însă, nu e unul generator de situații, nici în piesă și nici în spectacol. Cătălina Ionescu (*Polly Peachum*) începe bine, dar în scena scării din partea a doua, împreună cu Laura Vasiliu (*Lucy*), e lipsită de vlagă și i se dă un răspuns pe măsură: nici n-ai zice, dacă n-ai ști ce e filmul, că aceasta (Laura Vasiliu) e actrița de pe covorul roșu de la Cannes, când cu 4, 3, 2. Oarecare lustru de vulgaritate necesară rolului are Cerasela Iosifescu, intrată în ultimul moment, pare-se, în spectacol (căci lipsea cu desăvârșire din programul de sală), în rolul prostituatei *Jenny*, titulară cândva a amorului lui *Mackie-Șiș*. Cristian Șofron face un polițist când diabolic, când speriat de puterea sa, neducându-și până la capăt vreuna dintre ipostaze. Pare, totuși, nu prea potrivit în rol. Restul distribuției, formate, ca la operă, mai mult din „figurație inteligentă”, ceea ce dezavantajează actorii, se descurcă totuși foarte bine, de la Dani Popescu la Gabriel Răuță și Lucian Ghimiși, dar totul are aerul unei lucrări cam de mântuială, așa, că e în repertoriu. Regizoarea pare a fi scăpat din mână actorii, sau a se fi concentrat pe efectele spectaculoase în dauna celor de (oarecare) finețe. Dacă prima parte menține ritmul, cea de-a doua îl pierde, încât te și miri cum de îl mai păstrează mica orchestră, condusă de Lucian Vlădescu.

Dar acestea sunt obiecțiile unui cusurgiu. Publicul se distrează foarte bine, căci vulgaritatea, mimată sau naturală, face rating, or, Bertolt Brecht are grijă să introducă o doză cât mai mare în această piesă, iar regizoarea nu o epurează și, de data asta, bine face. Ca să nu mai spun de teoria echivalenței între a înființa o bancă și a sparge o bancă, asta poate trezi chiar entuziasmul multor persoane

Ion GROSU și Cătălina IONESCU (JOJO)

Foto: Ciprian Duică

care regretă trecutul fără bănci. Plus că Mackie-Șiș a devenit criminal de foame, dacă i s-ar fi dat o bucată de pâine, cântă Brecht din gâtul eroului său, de altele s-ar fi ocupat el, deși nu demonstrează deloc că altele ar avea el în sufletul lui, ca Pristanda. La urma urmelor, opera aceasta de puține parale nu e decât un fel de contrabasm, al trivialității, căruia i se potrivesc și două finaluri, cel realist, spânzurarea criminalului, și cel fericit, când se face nunta, e drept, numai cu una dintre neveste. Pe scurt, încă un spectacol cu *Opera de trei parale*.

Teatrul Nottara – Opera de trei parale de Bertolt Brecht. Muzica de Kurt Weil. Regia: Diana Lupescu. Decorul: Helmuth Stürmer. Costumele: Lia Manțoc. Conducerea muzicală: Lucian Vlădescu. Consultanț muzical: Vasile Șirli. Coregrafia: Florin Fieroiu. Cu: Ion Grosu, George Alexandru, Ada Navrot, Cătălina Ionescu (Jojo), Laura Vasiliu, Cerasela Iosifescu, Cristian Șofron, Lucian Ghimiși, Gabriel Răuță, Cristian Nicolaie, Dani Popescu, Alexandru Mike Gheorghiu, Vlad Corbeanu, Roxana Colceag, Cristina Păun, Laura Anghel, Raluca Vermeșan, Alexandra Timofte, Gina Anton, Elena Țuțulan, Geo Dinescu, Mircea Teodorescu, Vlad Gălățianu, Adrian Alessandriu, Marin Dascălu, Răzvan Dascălu, Costel Bărbulescu, Dragoș Dumitru.